

Besedi „moje“ in „tvoje“.

Besedi „moje“ in „tvoje“ imate na svetu različen pomen. Mož in žena pravita: „kar je moje to tvoje, in kar tvoje to moje“. Kupec pravi: kar „moje to moje, in kar tvoje to tvoje“. Človek miloserčen pravi: „Kar moje to tvoje, in kar tvoje to tvoje“. Roparji in odertniki (voherniki) pa pravijo: „kar moje to moje, in kar tvoje to moje“.

Kratkočasno berilo.

Nori pa muhasti Janž.

Marsikteremu izmed nas še spomlad leta 1817 v spominu živí, kako hudo sta tistikrat glad in draginja razsajala po vsi Evropi in kerčila trebuhe ljudem.

Ravno tisto spomlad sta v neki vasi v Tirolah dva brata v svoji od staršev podedovani kočici prebivala, po imenu Martin in Janž. Slednjega so ljudje sploh le „norega Janža“ imenovali. Martin in Janž sta se živila od dela pri dobrih sosedih, ker od svojih starišev nista nič drugega dobila, ko samo golo bajtico. Imenovano hudo spomlad nista pa dela še za samo hrano dobiti mogla, in marsikteri, pri katerem sta se delati nudila, jima je z ramama pomigal, rekoč: da sam komaj še toliko premorem, da družino za kake dni preživim, potlej mu tudi, ko njima, beraška palica nastaja. Nikjer tedaj, tudi še za samo hrano ni bilo dela dobiti. Ubožstvo in glad sta jima že na čelu z velikimi čertami zapisala, da se trebihom sila godí, in tužna smert lakoti jima že skorej na vrata pokljukati žuga. Kaj je storiti? — Dela nič, živeža pa pri hiši ne cemperane! Dan za dnevom brez vsega ogreška, Martinu, ki je gospodar bil pri hiši, grozno prigréva, da mu ponoči spati ne dá.

V tej grozni sili neko noč, čujte! kaj Martinu na misel pride! On Janža, ki je terdo spal, mahoma predrami, naj vstane in se obleče, ter ž njim gré.

Janž godernja izperva, da mu še spanja ne privoši, se poslednjič vendar le napravi in za Martinom mutast koraci. Mahata jo tiho skozi vas, jo zavijeta na grajsinski borjač; Martin jo udari naravnost proti kravnem ohlevji, podá Janžu šibico v roke, odpre hlev, in mu tiho čakati veli; v tem hipu debelo dimasto kravo z verižico okoli vrata iz hleva pripelje, vrata zapre, in ukaže tiho brez hrupa jo pognati. Noč je bila svetla, in polna luna plava po nebesi in osvetuje trudno ozemlje. Ko v neko lozo dospeta, se Martin ustavi, veli Janžu kravo terdo deržati, mesarico iz zapasa potegne, in udari dimko z ušesi po čelu, da pri tej priči telebi na tla, jo izkoži, iztrebuši in razdeli meso na štiri četerti, kožo verže v jamo na stran, kose pa sta nesla mahoma domú. Martin je imel v svoji kleti tudi skrivno zatornico, kamor je kose terdo zadela. Janžu je terdo zapovedal molčati, da ne sebe in njega v ječo ne pripravi. Janž obljubi, da besede ne bo zinil.

Drugo jutro rano, ko je grajska družina in vse po seli že bilo pokonci, zahromí glas, da je grajskim nar lepša krava nocojšino noč iz hleva prešla. Kravarica Lenka vsa prestrašena teče po vasi vprašaje po kravi, pa nihče ji ničesar povedati ne vé.

Ko Lenka memo Martinove kočice letí, stoji Janž na pragu ter Lenko popraša: Lenka! kam, kam tako jaderno in tako pobitega obraza? Lenka dé: e! kaj bi tebi pripovedovala, saj mi nič pomagati ne moreš. Janž pravi: zakaj pa ne? Lenka odgovori: Sinoči nam je iz hleva dimke zmanjkalo, pa Bog vé, kam je prešla. — I, kaj! reče Janž, nič ne tarnuj, jez dobro za kravo vé. Lenka veselja poskoči, rekoč: aj, Janže! je li res? Janž pravi: res, res. Jez in moj brat sva jo vkradla, ubila in meso domú znesla. — Lenka to zaslišaje naravnost domú v grad letí, in vse, kar ji je nori Janž razoznanil, svojemu gospodu pové.

Martin, ki je še v kleti s skrivanjem tatvine opraviti imel, je Janževo gobeždanje dobro na ušesa vlekel in ko Lenka odleti, poln jada nad Janža prigromí, in mu grozno požuga rekoč: Oj ti prismojenec ti! zdaj si jo pa sebi in meni nakalil, da naji bo vavek glava bolela! Ali ti nisem terdo molčati zapovedal, pa naprej se mi je že pozdevalo, da se boš zatelebanil. Ven je! Gorje ga človeku, ki norcom zaupa! Janž mu mirno odgovori: Res ne vé, kako se je zgodilo, da sem se tako naglo zagovoril.

(Konec sledí.)

Slovanski popotnik.

* Na velikonočni pondelj je gosp. Korneli Stanković napravil na Dunaji zanimivo slovansko popevko (koncert) v dvorani družbe muzikoljubov; 40 pevcov je prepevalo v slovanskem jeziku starodavne koralne melodije gerško-slovanske liturgije, katerih je Stanković blizo 700 nabral in sestavil. Popevka je dopadla in Stanković veliko hvalo si pridobil za veliki njegov trud.

* Mnogozasluženi veteran serbsko-horvaške književnosti gosp. Ignaci Brlić, tergovec Brodski, je 27. marca t. l. v Novi Gradiški umrl. Njegova v trojih natisih izdana slovnica je dobro znana po vsem Jugoslavenskem.

* Vredništvo „Gospodarskih novin“ v Zagrebu je s tajništvom gospodarskega društva vred sopet prišlo v druge roke, in sicer v roke slavnoznanega gosp. Ludevika Vukotinića.

* Spominek našega Stanka Vraza — piše „Neven“ — je bil o sv. Jurji postavljen na njegov grob. — Nabira doneskov za spominek, ki se ima velikemu geniju jugoslavenskemu Mušickomu v Karlovcu postaviti, v vojvodini in kneževini serbski dobro napreduje; nabralo se je dosihmal blizo 500 fl.

* Gosp. dr. Ludevik Gaj je po mnogih zaprekah in z velikimi stroški iz rokopisov nabrane in vredjene različne pesmi Ignacija Gjorgića v krasnem iztisu na svetlo dal. Gosp. A. Mažuranić jim je predgovor spisal. Cena jim je 1 fl. 40 kr.; dobivajo se edino pri odpravnistvu „narodnih novin“ v Zagrebu.

* Gosp. D. Petrović, učitelj prirodoslovja na gimnazii v Karlovcih vabi na naročilo na svoje delo: „Poljedelstvo, razdeljeno na svoje mesečne rade“, ki ga je prestavil iz nemškega L. Babo-a. Natiskuje se v N. Sadu; zvezek velja 30 kr. Cela knjiga bo potem veljala 2 fl.

* V Novem Sadu ima od J. Novića Otočanina na svetlo priti veliki spis v 3 delih pod naslovom „Srbstvo“, ki bo segal od naj starejših časov noter do naj novejšé dôbe.

* V Belemgradu izhajoči serbski list „Sumadinka“ je dovoljen v dežele avstrijskega cesarstva.

* Gosp. Anton Schmitt v Pragi bo izdal „arheološko mapo kraljestva českega“; naročilo na to mapo, kateri bode pridjana knjižica z imeni mest itd., znese 1 fl. 30 kr.

* Od gosp. Jana Krejči-a, profesorja na česki realki praški, se tiska česka prestava prof. Zippe-tove naravoslovne knjige za nižjo realno šolo, pod naslovom „Učebné knihy přírodopisu pro nižší realní školy“.

* V jeziku poljskem izhaja čvetero večih časopisov gospodarskih (kmetijskih) in sicer dva v Krakovem in Lvovu pod naslovom „Tygodnik rolniczo-przemyslowy“ in „Rozprawi gospodarskie“. V Varšavi se izdaja „Rocznik gospodarstwa krajowego“; v Lešni (pruskem Poljskem) pa „Ziemianin“.

* Naj stareje ruske novíce. Ko se je 24. jan. t. m. obhajal stoletni god ustanovitve vseučelišča v Moskvi, je izdala carska javna knjižnica v Petrogradu natanko pre-tiskane perve ruske novíce, ki so bile natisnjene leta 1703; izdatelj je bil sam car Peter Véliki.

se utegne z jajci pa maslom vred cvreti, kar vsaka gospodinja vé; mlade kali bezgove mešajo po nekterih krajih med špinačo, ter jih uživajo tako. Iz jagod napravljajo juhe in merzle jedila, katerim dodajajo še malo začimbe. Iz jagod iztlačeni sok je dober pa nedolžen pomoglej, da ž njim vina rudečijo ljudje. Kaj, celó prijetno vinu podobno pijačo pa tudi dobro žganje znajo nekteri iz bezgovih jagod napravljati.

Zavolj takih imenitnih lastnost je tedaj bezeg vreden, da bi ga ljudje po kmetih bolj cenili; tudi da bi nekoliko gledali na-nj, in redili ga umetno, ker pohlevno drevesice ne potrebuje velike skerbí, pa vendar že mali trud stoterno povrača. J. Š.

Gospodarska starica.

Kako oistro je bilo nekđaj prepovedano, vino mešati s takimi pridajki, da se vino bolj okusno nareja, zraven pa je zdravju škodljivo, vidimo iz tega, da še pred 400 leti so v Tirolih vsacega tacega mešavca na germadi sožgali. V starih kronikah se bere od več tacih, ki so zapadli ti ostri kazni.

Pristavek k spisu „Slovenščina v starem času“.

(Konec.)

2. Hrib „Cetius“.

Da jez iščem hrib Cetius v sredi, ne pa na severni meji kranjske zemlje, na to me pelje lega Emone, kakor jo piše Ptolemej: Med Italijo pa, pod Norikom spet panonsko mesto Emona (Inter Italiam vero, sub Norico, Pannoniae iterum civitas Emona. Ptolem. Geogr. libr. II. cap. 15.); še bolj pa, kakor piše Zosim: Pri emonskem mestu, ktero stoji med koncom Panonije in med Norikom (apud Emonam oppidum, quod inter Pannoniam supremam et Noricum situm est. Zosim. libr. V. c. 29.) Ako je namreč Emona prav na koncu Panonije, hrib „Cetius“ ne more biti deleč od nje. Dalje Ptolemej zaznamuje zemljopisno lego za hrib Cetius s stopnjo 36° — daljave in 45° 20' širjave (L. c. libr. II. c. 14.), za Emono pa ravno tako 36° — in 45° 20' ali po drugi izdaji 36° 30' in 45° 20' (L. c. libr. II. c. 15.), kjer je tedaj stopnja širjave ravno tista, in bolj verjetno tudi stopnja daljave. Po takih dokazih je meja Panonije in Norika gotovo pred v sredi Kranjske poleg Save, kakor pa na meji v koroških hribih iskati; in ako nekaj prostora ni ravno Sava mejila, so to delali hribje nad Savo. V tisti meri pa res so hribje čemšeniški, nekoliko nižje Sveta gora, bolj proti zahodu Čišelj nad Moravčami, in Ajdovšina nad Dolom; Čemšenik in Čišelj ste imeni s koreniko cel soglasne, Sveta gora je sicer sedanji romarsk kraj, pa je utegovala tudi nekđaj že kaj posebnega pomena imeti, in Ajdovšina že po glasu kaže na staro basnovérstvo. Gosp. Terstenjakova opomba v 26. listu „Novic“ se tedaj pa takem še bolj poterjuje.

3. Ostanjki starega slovenskega basnovérstva.

V razlaganju starega slovenskega basnovérstva sem omenil marsikteri sled in spomin od tistega, kateri se je še dandanašnji čas obranil, in sicer še v nekterih rečéh, ktere se zdaj na keršansko stran obračajo, na priliko, koleda, kres. Ne mislim sicer, da bi mi kak pameten človek to v to plat razlagal, kakor da bi jez od kacíh svetih reči premalo prav govoril; vendar se mi zdí potrebno, nekaj za pravega razumka voljo pristaviti. Nekaj posebnega je to, da keršanski sveti in praznični časi močno z nekdanjimi paganskimi (ajdovskimi) skupaj zadevajo, na primer, Božič na obhajanje zime ali na koledo, Velikanoč in sledeči godovi na obhajanje spomladi, na stavo mlajev; nar imenitnejše keršanske skrivnosti so se namreč večidel v takih časih godile, kateri so jim uteg-

nili v podobo in priliko služiti. Rojstvo božjega Zveličarja, ktero je imelo pregnati duhovno temo in revo človeškega rodú, se je zgodilo takrat, ko je zima svoje dolge noči in svoj mraz in svojo oterpnost zbrala; vstajenje njegovo je nastopilo takrat, ko je spomlad zemljo obudila, in je vse na novo oživelo. To je bila voditev božje previdnosti; spomini malikov so se po tem veliko ložje pregnali, ko so oznanovavci sv. evangelija ravno na njih mesto resnične keršanske spomine postaviti zamogli; in to so tudi storili, kolikorkrat se je zamoglo brez oskrumbe svete vére zgoditi. Tako je zdaj koleda z Božičem sklenjena; pirhi, znamenje sveta, ki se prerodí v spomladi, so nam zdaj rudeči, znamenje zemlje s kervjo Odrešenikovo oprane; mlaji se stavijo v čast Gospodovo o svetem Telesu; kres zdaj gori v čast Kerstniku, kateri je prišel oznanovat prihod prave luči, pravega duhovnega sonca Kristusa. Nekatere nedolžne reči so se pustile otrokom v igračo, kot žaganje pehtre babe, ali njeno metanje v vodo, znamenje odhoda žalostne zime; ali pa Martinova kaša pri pastirjih, znamenje konca poletja (jeseni namreč stari niso vselej posebej šteli, temuč so jo med poletje in zimo delili). Kar je pa keršanskemu duhu celó nasprotnega, to je keršanska cerkev vedno čertila in odganjala, na primer, Kurentove ali Pustne norije, Bahove godišča. Hicinger.

Kratkočasno berilo.

Nori pa muhasti Janž.

(Konec.)

Potem Martin spet naglo v klet letí, da bi še bolj skril tatvino. Martin to komaj zverši, kar se dva gospoda s sodnijskim hlapcom v koči oglasita in Janža po Martinu vprašata. Martin priteče. Dajte nam — se mu velí — vse kote svoje hiše viditi. Martin gré in kaže. Vsi koti so iztaknjeni bili, vse je bilo preverženo, ali od krave ni sledú ne tirú. „Nič ne dé — pravi višji sodnijskih mož, in ukaže Martina prijeti in ga peljati k sodníi.

Pri sodnijskem izpraševanju je Martin tatvino do kraja tajil, Janž pa vse od konca do kraja povedal, kar so tudi vse do čineza zapisali v sodnijski zapisnik.

Odmenjeni dan, da bi sodnija Martina in Janža zavolj kravje tatvine vsprot postavila, da bi drugi drugemu v oči govorila, je napočil, in sodnijski hlapec Martina in Janža iz zapora v pisarnico tira. V tem hipu stopi neka gospa v vežo in vpraša sodnijskega hlapca; ali bi sméla z gospod oskerbom par besedic kramljati. Hlapec ji brez ovinkov vrata odpre ter ji v pisarnico velí.

Ko se med tem sodnijski hlapec nekoliko okrog oprezuje, Janž priliko dobí, seže v žepek, izvleče košček popirja ven in zapiše: „Martine! le možko in stanovitno se obnašaj. Tvoj brat Janž.“ Ta listek Janž skrivaj Martinu vtakne. Martin prebere in spravi, da nihče ne spazi, kaj se je zgodilo.

Čez malo časa gospa spet iz pisarnice pride, in prostor za Martina in Janža stori. Pisatelj zdaj vrata odpre, in pomiga sodnijskemu hlapcu jetnika v pisarno peljati.

Nar prvi pride Martin na versto. Sodnik ga na vse strani vprašuje in pestí, ali Martin je, ko sinja skala nepremakljiv, in noče od vkradene krave kar čerhe vediti. Ko so gospodje Martina do konca in kraja, pa brez vsega vspeha preiskavali, je prišel zdaj Janž na rešeto.

Gospod sodnik zdaj Janža, ki je že pri poprejšni preiskavi vse natanko povedal, lepo in prijazno opominja, da naj le vse lepo in poversti pové, ker njemu se tako nič hudega zgodilo ne bo. Janž tedaj takole prične: Eno noč, ko sem prav terdo in sladko spal, me Martin tako grozno v bok jékne, da se hipoma zbudim, in še danes me ta stran boli. „Kaj mi češ — dém — kam zdaj, ko je noč? Jest mi ne daš, pa tudi mi spati ne privošiš.“ Martin pravi: „naglo se odpravi, če nočeš kaj skupiti.“ Martin, pripe-
ljaje me do grajšinskih hlevnih vrat, mi šibo v roko podá

in tiho ga čakati ukaže. Kmalí po tem lepo dimasto kravo na verižici okoli vrata ven pripelja, zatvori in vrata zapahne, in veli, da naj tiho in dobro za njim kravo poženem. Noč je bila lepa in jasna, in mesec je lepo osvetal zemljo. Ko dospeva v neko lozo, pa nič prav ne vém kam, se Martin s kravo ustavi, mi jo terdo deržati velí, izleče izza pasa mesarico in treši z ušesmi uboga dimko po glavi, da pri ti priči telebi na tla. O kako se mi je smilila uboga lepa dimka, Martin se mi je pa tako neusmiljen in ostuden pozdeval, da še zdej izreči ne morem. (Tukej sodnik in pisatelj dé: ali slišite, kako gladko in čversto Janžu jezik teče.) Potem pravi: „No Janž! le še na dalje, kar veš; saj tebi se ne bo tako nič zgodilo“.

Med pripovedovanjem Janža je Martina to tako grizlo, da je z zobmi škripal, se tako jezno in huda obnašal, da, ko bi bilo mogoče bilo, bi bil Janža na kose raztergal. Janž pravi nadalje: „Potem je Martin kravo pri vratu zaklal, oderl, vamp in čeva s kožo vred sva pa v jamo zalušila, kam, tudi ne vém. Martin je potem na štiri četerti kravo razsekal, in nosila sva kose domú, da me še danes vse boli. — „No — dé dalje sodnik — Janž! kako pa je potlej bilo? kaj sta z mesom počela? kam sta kose poskrila? sta meso kuhala, jedla, ali kali? Janž! le še lepo nadalje povej, saj tebi se tako ne bo nič žalega zgodilo. Zdaj dé Janž — zdej pa ne vém več, ker potem sem se bil zbudil“. — „Kaj, nesrečni človek — pravi osupnjen sodnik — kaj ni to res, kar si nam ravno tako gladko pripovedoval?“ Janž pravi: „Zdaj ne vém več, ker sem se bil zbudil“.

Kako zlo so se zavzeli vsi, ko je bebasti pa pri vsem tem prekanjeni Janž povedko tatvine tako zvil, mi ni treba popisovati. — V dušoslovniškem (psihologičnem) obziru je ta prigodba gotovo velezanimiva, ker očitno razodeva, da tudi bedák zna včasih sila zviti biti in norce moliti tistim, ki véro na-nj stavijo.

J. M.

Za poduk in kratek čas.

Resnična beseda, kako nespametno je, ako bolan človek išče pomoči pri mojstrih skazih.

Neki učen mož je spisal nedavnej sledeči pomína vredni nauk: „Mojster-skaza je vsakdo, ki se peča z opraviлом, ki se ga nikdar ni učil, tedaj tudi priučil in izučil ni. Ako človeku, kteremu se je njegova ura, njegov klavír ali kaka druga njegova mašina popačila, bi kdo rekel: tle imaš mazilo, tle imaš štopo, pomazi kolesica popačene ure ali poštopaj jih s to štopo, gotovo bo pomagalo“, — ali bo ubogal pameten človek taki svét? Mislím, da ne, — marveč bo tako ponudo za prederznost prismojenca imel. Ali bo morebiti posestnik ure, klavirja ali kake druge drage mašine, jih, če so se kaj popačile, šivarju, klobučarju, pastirju, konjederu ali kakemu družemu človeku, ki ničesar od ure, klavirja ali mašine ne razume, popravljati dal? Menda tudi ne. Ampak dal jih bo človeku, ki tako popraviljanje razume. Če se pa na njegovem truplu ali na truplu njegove družine kaj popači, to je, če on sam zbolí ali kdo njegovih, mu pa je vsak svét dober in vsak lek všeč, naj mu ga svetuje Peter ali Paul, čeravno nobenega zapopadka nima od tiste mašine, ki se živo truplo imenuje, in ktera mašina je veliko veliko bolj umétno napravljena in v kateri je staknjeno veliko več prečudnih in skritih koleščikov, kakor v uri ali klavirji ali kaki drugi mašini! Verh tega je truplo za človeka, čigar je, še veliko več vredno kakor vse te mašine, zakaj kdo si zamore novo teló kupiti, ako je mojster-skaza popačil staro?“

Novičar iz avstrijskih krajev.

Iz Siska 12. aprila. * Ker povsod žitna cena pada, gré tudi naša kupčija čedalje bolj rakovo pot in je sedaj

tako slaba, da že davnej ni bilo tako, zakaj vsak misli, da bo žito še cenejše, zato pa tudi nič kupca ni. Ba-naška pšenica se ponuja po 6 fl. 30 in 40 kr. vagán, valaška po 5 fl., pa tudi po 4 fl. 40 kr., soršica (napolice) po 4 fl. 20 do 45 kr., koruza po 3 fl. 6 do 30 kr., oves po 2 fl. — Tudi v Karlovcu je malo kupčije in le 2000 vagánov koruze je, vagán še za 10 kraje. cenejše, prodanih bilo.

Iz Milana 12. aprila. * Svile (žide) se je poslednji čas tukaj veliko prodalo; posebno veliko jo kupujejo švajcarski in rajno-pruski fabrikantje, kterim se že skozi več tednov odpira velika barantija v južno Ameriko. Naše zaloge, posebno pa kar je lepe svile, so tedaj od tedna do tedna manjše. (To obeta prihodnjemu letošnjemu pridelku dobro kupčijo.)

Iz Tersta. * Teržaška mestna županija bo 2 milijona in 400.000 fl. na pósito vzela, s kterimi hoče v letu 1848 in 1849 narejene dolgove poplačati, ostali znesek pa obrniti za potrebne zidanja. Izdala bo v ta namen dolžne pisma po 100 fl., od kterih bo na leto 4½ fl. činža plačevala. V 46 letih bo celo posojilo poplačala. Zraven činžev po 4½ od 100 fl. pa zna, kdor se tega posojila vdeleži in če je srečen, s tim posojilom še tudi v loteriji, ki je z njim sklenjena, 30.000, 20.000, 1000, 500, 200, 150 ali 100 fl. dobiti in si tako prisrečkati lep znesek. Kdor misli omenjeni županiji, ktera je za to posojilo cesarsko dovoljenje dobila, posoditi kak znesek (naj manj 100 fl.) naj se oglasi do 1. majnika pri teržaškem magistratu in ob enem položi kavcijo (2 in pol za vsa-cih 100 fl.) v gotovem dnarji ali v državnem papirji.

Iz Celovca razgláša v poslednjem listu „Priatelj-a“ sl. društvo sv. Mohora, da od izdaje sv. pisma v slovenskem jeziku sedaj po tolikih stroških in pripravah na nobeno vižo odstopiti ne more, in to toliko manj, ker izdaja ta svoji „matici“ kaže lep dobiček, ki ga tako živo potrebuje. Ker pa je društvo še le zdaj zvedilo, da tudi v Ljubljani se ravno to delo za natis pripravljá, bode milostivega gg. knezoškofa prosilo, naj bi mu rokopis sv. pisma blagovoljno prepustili, da pride sv. pismo edino le v založbi društva sv. Mohora na svetlo. — Ali bo ta prošnja še pravi čas prišla, ne vémo, ker nam okolj-sine vse niso znane, kakor nam tudi ni znan bil namen svit-lega našega knezoškofa takrat, ko smo razglas društva sv. Mohora o ti zadevi v „Novicah“ natisnili. Kdor pa nič ne vé, tudi nič povedati ne more. Če sicer smémo soditi po tem, kakor so svitli knezoškof slovenski „slov-nik“ na svetlo dati sklenili, zamoremo reči, da oni ne govorijo od nobene stvari dolgo popred, ampak da po sklepu hitro djanje sledi. Ker pa smo te dni zvedili, da so svitli knez en oddelk sv. pisma po rokopisu sedanjega gg. vé-likega škofa in kneza goriškega že leta 1834 na svetlo dali in da je večji del ravno tega rokopisa še nena-tisnjen ostal, mislimo, da bi bilo sl. društvo sv. Mohora prav storilo, ako bi se bilo še popred, preden je začelo svoje podvzetje, se obrnilo na ljublj. gosp. kne-zoškofa in jih uprašalo: kako in kaj. Tako ravnanje je pri nas slovenskih pisateljih vselej koristno, da, preden začnemo kakošno delo, poiščemo popred vse, kar je v tem že natisnjenega ali v rokopisu izdelanega; tako smo ravnali v Ljubljani, ko smo začeli „slovník“ in tako ravnamo tudi pri drugih knjigah. Da pa Krajnici svoje slovenske brate tudi na Koroškem radi postrežejo, to oni sami naj bolje vedó. Da pa tisti gospodje izmed njih, ki so duhovni, bi ne bili nič vedili od gosp. Gollmayer-ovega sv. pisma, ne moremo misliti. Obžalovati je tedaj le, ako tisto glasovito „trop tard“, ki je že dosti nezgod naključilo na svetu, bi tudi o ti zadevi sedaj nasprotovalo.

Iz Ljubljane. Gosp. dr. Adolf Schmiedl iz Dunaja je te dni kmetijski družbi pisal, da se je namenil letošnjo jesen (mesca augusta) z mnogimi natoroznanci spet na Kraja-